

UDVARHELYI HIRADÓ

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt, fél évre 2 frt, negyed évre 1 forint.
Egy szám ára 8 kr. — Községek-, körjegyzők- és tanítóknak
egész évre 3 frt. — Megjelen hetenként egyszer, vasárnap.

Felelős szerkesztő: Cs. Szabó Kálmán.

Szerkesztő
és laptulajdonos: Becsek Aladár.

Hirdetések a legolcsóbban számíttatnak. A bélyeg díj
külön minden beiktatásnál 30 kr. Nyilttér sora 10 kr.
A hirdetés és nyilttér díja előre fizetendő.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Becsek D. Fia könyvnyomda

*Mindazon t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük
m. hó végével lejárt, tisztelettel felszólítjuk annak
megújítására s az esedékes díjak szíves beküldésére.*

A királyné szobra.

(Dr.) A nemzet szívében halhatatlanná lett Nagyasszonynak — Erzsébetünknek a szent kegyelet márványba örökíti meg fenséges alakját. Megmozdult a nemzet s egy kívánság járta át lelkét, hogy ha már elvesztette az élet, a holtak maradandó emléket állítsanak az utódok számára, hogy azok imádságos szavakkal bámuljanak fel arra a szoborra, a mely őt ábrázolja s kiről majd ő nekik a történelem olyan csodás dolgokat fog mesélni. Mint egy varázsiűtésre közel félmillió forint gyűlt egybe s hordja pénzét még ma is a nemzet minden tagja áldozatul a kegyelet oltárára. S ha ezek a pénzdarábok beszélni tudnának, nagyon sokat mondanának el arról a nagy fájdalomról, mely adakozásra sarkalta a leggyászosabb időben.

Az emlék ott fog állani az ország székesfővárosában — Budapesten, hol a királyné oly boldog napokat töltött, hol népe szeretve, rajongva vette körül s midőn a tragédiák egész sora érte, a nép fájdalmas tekintete megosztott keservet mutatva Ő feléje fordult s szinte kérte: — a sok csapás neked sok, adj át belőle mi nekünk is, hiszen olyan szívesen viseljük érted el az élet nehéz keresztjét. Szent mártírrá lett Ő a fájdalmak igazán királynői hatalmas elviselésében, s mikor az a tör átjárta a nemes szívét, mely királyi férje után egészen a miénk volt, fájdalmas lelke sajogva hagyta el a földet, hol olyan nagyon szerették magyarjai.

Mig élt a miénk volt, hogy meghalt elvitték

töllünk — nem az édes haza földében nyugszik, pedig a nemzet a legsúlyosabb fájdalomban is örömkönnyekeket sirt volna, ha holtan is itt marad közöttünk. Elvitték a Lajtán tuli testvéreink még ezt is elvették tőlünk, mert irigylték mindig, hogy az ők százféle nemzetségből alkotott osztrák nevők nem nyerte meg a Nagyasszony szívét úgy, mint az egységes magyar nemzet.

Fehér márvány fogja hirdetni a mulandósággal is dacolva, az ő nagyságát. S bár elment, elvitték más földre nyugodni, ezzel a szoborral újra visszatért mihozzánk, s itt lesz közöttünk. Oh! de fájdalom, a márvány érzéketlen, szívet nem tud beléje faragni a művész keze, egy érző szívet, olyant milyen az övé volt, melynek minden részét áthatta a mi sorsunk, a mi történetünk.

Már most megindult a művészi körben a vita, hogy hová tegyék ezt a monumentalis emléket, hol lesz a legdíszesebb hely neki? — Bárhol is fog állani, nekünk büszkeségünk lesz, mert ez a szobor egészen magyar pénzen készült, a magyar nemzet kegyelelte állította magyar földön s a szobor is egészen magyar. Mint élet megkellett osztanunk az osztrákkal, mint holtat a nemzet szíve visszakívánja önmagához. És e szobor eltörlé a közösség fogalmát s erre a szoborra büszkén mutathatunk fel, hogy: im ez egészen a miénk.

Egy lelkesült országgyűlés életét és vérért ajánlotta Mária Teréziának, és most mi is, ha vérünket és életünket nem áldozhattuk fel Nagyasszonyunkért, vagyonunkkal, a kegyelet filléreivel járulunk egy oly emlék létesítéséhez, amely egész Európa előtt az ő nagyságát fogja hirdetni.

Ősz királyunk most már tapasztalhatta, hogy a magyar nemzet szeretete, királyhűsége nem afféle történelmi múlt, hanem egy örökkönélő érzemény. Trónok meginoghatnak, összedőlhetnek a szomszédos országok alkotmányai, de míg a magyar alkotmányt tiszteli a király, a magyar trón biztosan áll — ezt meséli királyunknak is az a szobor, amely odafenn a fővárosban fog díszleni. Mikor kell pénzt, mikor kell könnyet, mikor kell fegyvert hord a nemzet a trón zsámolyához ha a király szíve egybeforrt a népével, ezt fogja mondani az a fehér, hideg márvány neki. A magyar nemzet szíve ma is oly hevesen dobog a trónért, mint abban az időben, melyről a történelem a királyhűségről írva csodákat jegyzett fel, s melyet az egész világ bámulva olvas.

Belföld.

A közigazgatás reformja. A közigazgatási reformra vonatkozó javaslatok, köztük különösen a városok és községek rendezésére, a tisztviselők kinevezésére, a törvényhatóságok szervezésére, az alsóbb fokokon a közigazgatási bíráskodás gyakorlására, a minősítés szabályozására, a fegyelmi eljárásra vonatkozó javaslatok a belügyminiszteriumban már teljesen elkészültek. Ezek a javaslatok együttesen az ország jövő közigazgatásának minden egyes részletére kiterjednek és a minden javaslatához készített igen beható indokolással sok évi fáradságos munka eredményét tüntetik föl. A véleményezés végett egyes szakminisztériumokhoz áttett javaslatok közül néhány már vissza is érkezett, néhányra azonban még nem jött válasz, mindazonáltal a belügyminiszteriumban remélik, hogy a reformjavaslatokat egész terjedelmükben még az év vége előtt átadhatják a nyilvánosságnak.

Viszontlátás.

Mikor belépett, a szobában már homály volt és csendesség. A kályhába szén dobott s az pattogva lobbant lángra s a rácsos ajtón keresztül ideges tánczot lejtett a szemben lévő fehérre festett falon. Aztán megállt egy pillanatra a szoba közepén s mint ki hosszú bevásárlási utról jön haza, kosarát kezdte kirakni. De egyszerre megállt. E néma csend s a szürke félhomály között észbe jutott a régi szép idő s egy darabig csak elbámult a sok vásári tárgy felett, mit a karácsonyfára a kis gyerekek hozott s félénken rakta ki a darabokat, nehogy észrevegyék.

Künn apró hópelyhek kezdtek szállingózni s a zuzmarás ablakon, hol vastag jégvirág diszelgett, a mindinkább elsötétülő mozgalmas város képe tárult eléje. Már benn is oly sötét volt, hogy alig látott, csak lassan szokta meg a szeme a tárgyakat s az egyszer-egyszer fellobbanó tűz fénye mellett lassan megismerte a otthon régi butorait. Aztán tovább csomagolta ki mind azt, a mit az angyal a fényes karácsonyfa alá fog rakni. De megint elfogta az egyedüliségben az álmodozás vágya s megint téován bámult szét, mintha e szegénység nem felelne meg annak az otthonnak, a melybe ő magát most képzei. De erőt vett magán s a mint mindent rendesen elrakott a fenyőfa díszített ágai alatt, sóhajta hordozta szét fejét a szobában s megszólalt:

— Pista! Pista! merre vagy?

Hangja csengett csak a négy falról vissza, felelet nem jött; azután egyszerre észrevette, hogy kis fia, a kis Pista ott alszik a diván előtt, játékaival hajtva le a szőkefürtös szép fejét. A nő egy darabig gyönyörködött a gyermekben, aztán felemelte s a divánra helyezte. Ő maga lassan ismét a karácsonyfához lopózott s felbámult a szegényes fára, melyet ő díszített fel, hogy gyermeke is érezze, hogy kedveli, szereti őt az angyal. S a mint tekintete kiesik a sötét városra s látja azokat az uszkáló hópelyheket, melyek ördögös tánczot lejtnek a légben a fagyos, hideg téli szél felhívására, ismét elgondolkozott s visszahelyezte magát abba a szép időbe, mikor még mint leány otthon várta a karácsonyest ünnepét. Aztán tovább füzte gondolatait, mind tovább s úgy végig lapozta élete egész történetét.

De más volt őt év előtt! És őt év mily hosszú is lehet, ha az ember boldogtalan! Kezét forró homlokán végig huzta, mintha a régi időből jövő tovasuhanó árnyakat akarná elűzni, mert fáj a lelke, ha a képzelet visszahelyezi az édes multba. A szobában szétszórt gyermeki játékokra esett tekintete, azokra az építőkövekre, melyekkel várakat épít gyermeke s melyek egy kemény érintésre összeomlanak. Ugy tetszett, e játéka és abba, mi lefoly az életben, van valami hasonlatosság, csak hogy itt a játék nagyban megy. Tervel, ábrándozik s épít lelkében hatalmas fellegvárakat, melyeket aztán a zord való érintése romba dönt. Ifjú lelke is egykor másról álmodozott. Mert szeretett ő szíve egész hevével, forrón, igazán s tudta, hogy boldog lesz azzal

a férfival, mert azzal a szegénység is megosztva egy földre varázsolt mennyországot jelent. Egy ölelésében megsemmisült s egy csókjában lényét valami édes zsibongás járta át, mely azt sugta ő neki, hogy egyedül ezzel lehet igazán boldog.

És mi lett belőle? Megcsalta rutul kedvese, más leány karjai közé dobta magát s ott ő éppen olyan édes perczeket töltött, mint az övében; de benne összetörte az egyensúlyt s nem hagyott számára mást, mint kétséget s gyötrelmet s az átvirrasztott s átsirt éjszakák keservét. Megcsalta s hazudott szerelmet s mikor kiszivta csókjai mézét, mikor már ott volt, hogy egyesüljenek s bevezzenek a házasság biztos révébe, gyáván megszökött. Próbálta elfeledni, de nem tudta; próbálta kitörülni lelkéből a képet, de nem sikerült s gyűlölni akarta, pedig most is oly végtelen nagyon szerette, szereti még ma is, pedig nem tudja merre van, merre is lett azóta. Aztán mikor kacagtak szépen kigondolt jövőjének rombadőlésén az irigyek, mikor kigunyolták őt és fájdalmát, előállt egy férfi, egy komoly férfi s feléje nyujtotta kezét meg a szívét. Szegény volt ez, de becsületes. És ő habozott, vajjon elfogadja e, vajjon ne mondja-e meg neki, hogy menjen innen, menjen messzire, mert ő úgy se tudja sohase szeretni; de aztán rábeszéltek a rokonok, hogy csak menjen hozzá, mert ez megbecsüli s azt a csalót elfeledi otthonában. És ő hallgatott a sok tanácsra, odanyujtotta a kezét, mert azt hitte, ezzel szerencsétlenné teszi azt a gyávát, ki elszökött előle, magával vive összes ideáljait, összes szép reményeit,

Külföld.

Lesz-e revízió? Az Ördögsgiget szerencsétlen foglyának *Dreyfus* kapitánynak sorsa izgalommal tölti el az egész művelt világot. Több mint egy esztendeje, hogy az első bátor ember szembe mert szállani a katonai hadbíróság ítéletével és kimondotta a nagy szót, hogy *Dreyfus* nem bűnös, nem hazaáruló.

Hiába próbálta egy egész hadsereg vezérkara elnémitani az aggodalmakat, hogy *Dreyfus* ártatlanul sinlődik rabságában, hiába próbálták a közvéleményt félrevezetni, tábornokok, miniszterek buktak s még ma is mindig kétes, vajon milyen eredményel fog végződni e mindenesetre megvetendő pör.

Maga az egész dolog, hogy Franciaország mikép szolgáltat polgárai közt igazságot, igazán a leg-sajátosabb belügye, a mibe szinte illetlen beleszólni. És a magyar sajtó valami okosabbat is tehetne, mint a legkülönbözőbb hazugságokat, nyilatkozatokat kombinációkat, kijelentéseket, jóslásokat és leplezéseket longum et latum tárgyalni, mintha Magyarország sorsa is attól függne, hogy mi lesz *Dreyfusszal*? A *Brisson*-kabinet engedett a *raisonnak* és kimondta a revíziót. Azaz átutalta semmitőszékre. Azaz egy szenvedélycsillapító játékra szánta magát. Már most tehát vagy úgy áll a dolog, hogy *Dreyfus* csakugyan bűnös és akkor kimondja a semmitőszék is a revíziót, és akkor új tárgyalás lesz, de megint csak katonai törvényszék előtt, katonai formákban s az se Párisban (mert Párisba többé *Dreyfust* be nem hozzák), hanem valamely tengerparti városkában és újra elítélik *Dreyfust*; vagy pedig csakugyan ártatlan *Dreyfus* és akkor a semmitőszék nem mondja ki a revíziót.

Azonban az az egy egészen bizonyos, hogy az igazság mélyen eltakarva, szinte kiáshatatlanul fekszik a felkotort hazugságok boglyája alatt.

Irodalom.

Székely-Udvarhely története.

Szádeczky Lajos dr. a kolozsvári egyetem tudós tanára a múlt nyáron, városunkban időzése alkalmával az ev. ref. kollegium könyvtárában kutatva, egy becses, közérdekű, kéziratban lévő, kiadatlan munkára bukkant, melyet *Szeles* János irt s melynek teljes czíme a következő: „Nemes Székely-Udvarhely és ezen nemes szék anyavárosának eredetéről, gyűléséről, fekvéséről, határáról, nevezetéről, privilegiumáról, nyomoruságáról s több rend szerint kitett sok eseményeiről való könyvecske, mely munkáltatott s több más hiteles írásból öszveszedetett sz.-udvarhelyi *Szeles* János-tól. Cui Dei gratia adsint regna colorum.”

E munkának a közlését kezdette meg *Szádeczky* Lajos az „Erdélyi Múzeum” című folyóirat legújabbjában, szeptember 15-én megjelent számában. Mielőtt a művet kezdené, ismertetést ír róla, melyből az alábbiakat szükségesnek tartjuk közölni.

Az udvarhelyi ev. ref. kollegium könyvtárában lévő, eddigelé kiadatlan munka őriztetik, a melyet eredetileg *Szeles* János irt a múlt évszázad végén. A legrégebb időtől kezd a város történiáját s levezeti 1777-ig, innen más valaki (talán *Szeles* Márton) kezdi folytatni, de alig ír hozzá két oldalt s megszűnik az ő kézírása (mellyel különben *Szeles* János munkája is írva, illetőleg másolva van) s 1782-től kezdve *Szájdel* János folytatja a pótlólagos bejegyzéseket s levezeti 1864-ig.

Három író munkája tehát Székely-Udvarhely alább közlendő története, melyet az ismeretlenség homályából kiemelni s közrebocsátani valahára ideje lesz, biztosítandó az enyészettől, tanulságul s élvezetül a régi történetek kedvelőinek s forrásul a historicusoknak. — Megvagyok róla győződve, hogy ez egyszerűen, de világosan, jóízűen irt történeteket gyönyörűséggel fogják olvasni a helyi viszonyok iránt kevésbé érdeklődők is, mert a hazai történelem érdekes kiegészítőit, epizódjait fogják benne feltalálni s mivelődés-történeti mozaik képek egész serege fog feltárulni előttük; a helyi viszonyok ismerői még azonkívül érdeklődni fognak a város múltjának aprólékosabb adatai iránt is.

Az egész munka három főrésze osztható. Az I. rész a város általános története a legrégebb időtől 1764-ig, a székely határőrség szervezéséig. (135. 8-ad-rész lap.)

A II. rész az 1558—1780-ig bíróságot viselt embereknek s némely személyes és közönséges jeles történt dolgoknak lajstroma (45 oldalon).

A III. rész a „főbírák” névsora és apróbb feljegyzések 1781-től 1864-ig (11 oldal).

Az I. rész 9 cikkelyre van osztva. Ezek közt az 1. a város topographiáját, külső fejlődését beszéli el; a 2. a város nevééről értekezik; a 3. a város privilegiumait sorolja elő; a 4. a város „nyomoruságairól” szól, a Bástia korától a Rákóczi forradalomig. Ez a legérdekesebb fejezetek egyike, melynek már kútfő becse van s főkép a kuruczvilág jellemzésében igen érdekes és tanulságos. — A 5. cikkely „a várról”, a 6. a „religióról”, a 7. a „czéhokról”, a 8. a „vásárvámról, korcsomáról s várhoz való szolgálatról” szól, eredeti oklevelekre hivatkozva s azokat helyi-vel-közzel beiktatva.

A 9-ik cikkely „a véghelyekben lévő katonaság felállításának alkalmatosságával a városban folyt dolgok” cz. a. a határőrség szervezésének udvarhelyi részét s érdekes epizódjait beszéli el, szem- és fültanuktól nyert értesülések alapján. A munka két utóbbi részében a főbírák névsora, azok jellemzése s alattok történt városi dolgok vannak feljegyezve.

Ez a tartalomjegyzék már magában reámutat, hogy itt nem egy szűklátókörű helyi monographiával van dolgunk, de általános érdekű történeti munkával, melyet az ismeretlenség homályából kiemelni s közrebocsátani minden tekintetben érdemes és kedves kötelesség.

Szádeczky Lajos dr. fennebb idézett soraiból látható, hogy az a munka, melyet ő most az „Erdélyi Múzeum”-ban közrebocsát s melynek kézírata az ev. ref. kollegium könyvtárában őriztetik, fölötte fontos és érdekes, úgy annyira, hogy nemcsak a helyi viszonyok ismerőinek nyújt élvezetes és tanulságos olvasmányt, de a történészeknek is becses forrásmunkául szolgál. Mi csak hálával és elismeréssel adózhatunk *Szádeczky* Lajos dr.-nak, hogy székely anyavárosunknak e történetét felkutatva az ismeretlenség homályából, közrebocsátja, megóvándó az elpusztulástól.

Biró Lajos.

Október 6.

— Udvarhelyvármegye közgyűlése —

Kedves Őszi napra virradtunk máma. A városom meglehetetett látni, hogy valami nagy dolog van készülőben, mivel az utcák képe élénkséget mutatott. Idegen emberek jöttek-mentek s az egy nappal ez előtt tartott országos vásár mozgalmas hangulata nem hagyott alább. A nagy trikolor ott lengett még 4-étől, amikor ő felsége nevenapjáért oda kitűzték, aztán be sem vonták, mivel hiszen holnap már úgy is újra ki kellett volna tenni.

A gyűlés nem ígérkezett valami zajosnak, s bizony nem is lett az egy cseppet sem hangos. Nem vegyült a már jól kiérdemlett csendességbe semmi diszolvució. Csendesen, nyugodtan folyt le az egész ülés, elfogadták a bizottsági tagok a tárgysorozat minden pontjánál az állandó választmány véleményes javaslatát, s így történhetett meg az, hogy a póttárgysorozattal mintegy 112 pontot kitovó tárgysorozat esti öt órára teljesen lejárt.

Ott ült még az arczokon a nem rég történt, megrázó gyász szomorúsága. *Jakab* Gyula alispán ajánlatára tíz órakor pontban gróf *Haller* János főispán után egy küldöttség ment, hogy őt a mai gyűlés elnökségére meghívja. E küldöttség tagjaivá *Gyarmathy* Ferencz elnöklésével *Szabó* Gergely, *Bedő* Gergely, *Lántzky* Sándor, *Farkas* László és *Gagyi* Lajos biz. tagok kértettek fel.

Haller gróf főispán nemsokára az elnöki széket elfoglalta s egy emelkedett hangú beszéddel a megjelenteket szívélyesen üdvözölte s a gyűlést megnyitottnak nyilvánította.

Ugy az alispáni, mint az árvaszéki elnöki, valamint a számonkérőszéki jelentéseket, a melyek közül a két előbbi napokkal ezelőtt már közkézen forgott egész terjedelmében, minden hozzászólás nélkül, elfogadták. Majd gróf *Lázár* Ádám indítványára, ki a mai gyűlés jegyzőkönyvét is vezette, a póttárgysorozatot tüzték ki napirendre.

Majd *Jakab* Gyula alispán bemutatta ő felsége kiáltványát Erzsébet királyné halála alkalmából nyilvánult gyász megköszönése képpen.

Tárgysorozat rendén a megüresedett állásokra

Azt hitte, hogy megboszulja ezzel magát; de tévedett, mert a boszu sulya alatt nem az, ki messzire volt tőle, hanem ő szenvedett.

Aztán e férfi felesége lett, ki csakugyan megbecsülte, de szegényes otthont adott a szép palota helyett, melyben egyedül gyermeke hozott vigaszt és gyötrelmet némi feledéssel váltotta fel. Egész szíve melegét gyermekére halmozta, benne akarta kárpótolni magát, mert férjét soha se tudta úgy szeretni, mint azt a másikat, de tudta, mivel tartozik jósa-gáért s megbecsülte.

Ugy érezte lelke így elálmodozva, hogy hiába küzdött, őt év nem hozott reá nyugalmat és valóságos mártírévek ezek. De türelemmel, panasz nélkül viselte sorsa nehéz keresztjét, bár érezte, hogy nem tud elszakadni a multtól, attól a másiktól, bárhogya is akarja. Mert ha vissza jönne, nem tudta, összes terveit nem rombolná-e szét és ismét nem-e karjai közé dobna magát, hogy őt év szenvedéséért kárpótolva legyen. Ha viszontlátná, azt hitte, szíve ismét lázasan dobogna és ismét a régi lenne egészen.

Meggyújtotta a karácsonyfa gyertyáit, mert tudta, hogy férje mindjárt itthon lesz és a gyermeket e mesés fényvel akarta meglepni. Mikor már égett a gyertyák serege, vissza esett ismét előbbi gondolkozó helyzetébe s füzte tovább gondolatait. Ugy érezte, hogy ha most jönne, ha viszontlátná most, mikor majdnem összeesett a mult emléke gyötő sulya alatt, gondtalan dobna karjai közé magát, mert szereti, mert... szereti még most is és csak egyedül őt szereti.

Tompultan bámult a gyertyák sziporkázó lángjaira, mikor az ajtón halk kopogás hallszik, de ő fel se emelte fejét, úgy elmerült abba a feledhetlen mult emlékébe. Csak akkor fordult meg, mikor már az ajtón egy férfi belépett és köszönt. A nő székébe fogódzott, azt hitte összerogyik, térdei megcsuklottak s minden vére az arczába, agyára szaladt. Nem tudta, a képzelet játszik-e valami örületes játékot, vagy teljes valóság az, a mi előtte most ki nyílt. Mert ott állt előtte az a férfi, a kinek a nevéől is félt s a kinek megjelenése is már azt hitte, hogy az esztét veszi.

— Eljöttem — szólta a belépő — mert most tértem egy hosszú utról vissza, hol magát próbáltam elfeledni, eljöttem, hogy megnézzem, boldog tud-e lenni? Eljöttem, hogy boldog ünnepet kívánjak akkor, mikor nekem többé nem lehet az maga nélkül. Eljöttem, hogy öntől bocsánatot kérjek mindazért a fájdalomért, a melyet magának okoztam és elfedtettem szörnyű vétkeimet.

Aztán hirtelen megragadta a gyenge, roskadozó nő kezét, a kinek ereje kezdett elmenni s ki gondolkozni se tudott, oly gyorsan, oly erősen lepte meg őt az átélt fájdalmak emléke. És a férfi kiélt arczát feléje fordította, mint ki vizsgálja kiszámított szavai hatását s mikor látta, hogy nyert csatát fog vivni, elkezdett beszélni lázasan, sietve, egészen a nő füléhez hajolva:

— Elmentem, hogy eltemessem szörnyű fájdalomam, elmentem feledni, de hasztalan, képed mindig velem volt s bárhová menekültem, mindig nyomom-

ban voltál. Szabadulni akartam tőled, de nem tudtam, mert ismét csak téged láttalak, mert szerettelek nagyon és most még jobban szeretlek. Ne félj, kárpótoljuk magunk a multért, igen... igen, kárpótoljuk magunk s e sok szenvedés gyönyörre fog változni, azután egymásé leszünk, egymásé, áfolelve egymást úgy, mint régen, megsemmisülünk az ölelés forróságában, aztán enyém lesz egészen, enyém... tudod úgy...

A nő felkapta fejét s egész valóján valami csodás undor szaladt végig, mert egyszerre megértette e férfi szavát s esze azt mondta, hogy ennek számító szándékai megbecstelenítésére törnek. Egész testén rázkódás futott át s egész mivolta megváltozott. A heroszi férfi lecsett az alakoskodó törpék közé s kinek ölelése pár percczel előbb még menyországot adott volna, most látása is bántotta. Azok a csengő szavak még, mit most utoljára hallott, fülében csengtek s egyszerre ellökte magától.

E perczben a gyermek felemelte hamvasszőke fejét s nagy szemét csodálkozva nyitotta ki, ámulva tekintett e tündéri fényességre, az ajtó pedig felpattant s a férj lépett be.

A nő egyszerre örömmel ugrott a férj nyakába s mikor ez ő reá s az ismeretlenre pillantva kérdőleg nézett, a nő odasimult férje széles mellére, lenéző mosolylyal szemlélte végig az előttük álló férfit, aztán gunyos hangon megszólalt:

— Kérem, nevét el is feledtem; mutassa be magát.

Adams.

kandidáló bizottságba, *Ugron* István ajánlatára, a közgyűlés br. *Kemény* Bélát, dr. *Daniel* Gábort és *Lántzky* Sándort küldte ki.

A tiszti ügyészi állásra három pályázó akadt, u. m.: dr. *Válentsik* Ferencz, *Bodog* Lajos lévai polgármester és *Bencze* Márton h.-oklándi ügyvéd, azonban alispán indítványára a közgyűlés közfelkiáltással dr. *Válentsik* Ferenczet választotta meg.

A kereszturni főszolgabírói állásra két pályázó akadt. Br. *Bornemisza* János és *Gálffy* Kálmán. Azonban az előbbi a közgyűlés előtt táviratilag visszavonta kérését s így egyhangulag *Gálffy* Kálmán lett megválasztva, míg helyére *Dolni* Róbert alsó-fehérmegyei közig. gyakornok lett szintén közfelkiáltással megválasztva.

A központi szolgabírónak *Szabó* Nándor joggyakornok; IV. aljegyzőnek *Kiss* Kálmán szolgabíró lett megválasztva. Az újonnan választottak az esküt mindjárt le is tették.

Megejtették a különféle bizottsági tagok választását is a következő eredménnyel.

A közig. bizottságba a Jung-Cseke Lajos helyére 1898. évre *Persian* Jánost választották meg, míg az 1899. és 1900 évekre: *Ugron* Gábor, *Menyhárt* András, Dr. *Nagy* Samu, *Persian* János, *Szabó* Gergely. Az állandó választmányba Dr. *Válentsik* Ferencz lett megválasztva.

Az igazoló választmány tagjai a következők lettek: *Bedő* Ferencz, *Bod* Károly, *Soó* Gáspár, *Pálffy* Károly, *Menyhárt* András.

A központi választmányba: Dr. *Demeter* Lőrincz, Dr. *Gyarmathy* Dezső, *Szombatfalvy* Lajos, *Ferenczy* János, *Ugron* Gábor, *Gyárfás* Endre, Br. *Kemény* Béla, *Bajna* Ferencz, Dr. *Lengyel* József, Dr. *Kassay* Albert, *Lukácsffy* Dénes, *Daniel* Elek, *Sándor* Mózes, *Ugron* István, *Sperker* Ferencz, *Szabó* Gergely, *Benedek* Imre, *Gálffy* Kálmán, *Ferenczy* Károly, *Gál* János, *Soó* Gáspár, *Molnár* Károly, *Hlatky* Miklós, *Németh* Albert.

Az elnöki széket *Haller* gróf főispán betegsége következtében délután *Jakab* Gyula alispán foglalta el, s a közgyűlés több fontos ügy tárgyalása után, délután 5 órakor véget ért.

Ujdonságok.

A király nevenapja. A nemrég oly megrázóan ért nagy nemzeti gyász közepette elszorult szívvel emlékezünk meg ő felségének e hó 4-én történt névnapi ünnepségéről. Mászor örömmel volt ez, de talán többet sem nyílvánult még oly őszintén és melegen felséges királyunk iránt a magyar nemzet szeretete, mint éppen most, a gyász e nehéz napjaiban, mivel a gyász, közös nagy gyászunk még közelebb hozta az ő atyai szívét mi hozzánk, mert ha valaha, most láthatta a király, hogy leghivebb fiai — a magyarok. A király nevenapja alkalmából vármegyénk a r. kath. plebánia templomban délelőtt 10 órakor tartott istentiszteleten, élükön *Haller* gróf főispánnal vett részt. Az egyházi szertartást *Gáspár* István tanár végezte.

Árverés. A székelyudvarhelyi m. kir. pénzügyigazgatóság a napokban küldte szét Csik- és Udvarhelyvármegyék borítaladó és husfogyasztására vonatkozó bérbeadási árverését. A bérlet nyilvános árlejtés útján lesz biztosítva, s a feltételek ezen igazgatóságnál és az egyes pénzügyőri bizottságoknál betekintethetők. Az árverés e hó 20—22, 24—29-én a sz.-udvarhelyi pü. igazgatóság hivatalos helyiségében fog megtartatni. A község, mint erkölcsi testület a kikiáltási árnak ígérete mellett az árverést megelőző 6 nappal a bérletet megválthatja, de ha a község csoportban van foglalva, a megváltást csak úgy teheti, ha a csoportban foglalt többi községek is hajlandók a megváltásra. Írásbeli ajánlatok is elfogadhatnak, melyek szabályszerűen kiállítva és a kikiáltási ár 10% ellátva, legkésőbbben az árverési napon az árverést megelőző óráig ezen kir. pénzügyigazgatóság főnökénél benyújthatók. A bérlőnek az összes szeszcsitalokra kiterjedő italmérési engedélyre van igényök a bérlet tartamára.

Vásárnapja. A városunkban 4-én megtartott országos vásár elég látogatottnak volt mondható, dacára ennek a kereslet lanya volt. Sátorral volt az egész felső piacot beborítva, a mi a közlekedést nagyban akadályozta, s többször a szó szoros értelmében megakasztotta. Az idegenek nagyban panaszkodtak az árak nyomottságán, a mi nagy konkurrencziának volt tulajdonítható. A téli ruhaneműekben nem volt meg az a kereslet, mint a hogy azt remélték, amit a pénzzsűkinek lehet felróni.

A királyné szobra. *Haller* gróf főispán tudvalevőleg úgy a királyné szobrára, mint a vármegye-ház díszterme számára megfestendő királyné arcképe 50—50 frtot küldött a vármegye alispánjához, ahová még a következő adományok folytak be: *Jakab* Gyula alispán 10—10 frt, gróf *Lázár* Ádám 5—5 frt, dr. *Szabady* Ferencz 2—2 frt, dr. *Keith* Ferencz 1—1 frt, *Németh* Albert 1—1 frt, *Lukácsfi* Dénes 1—1 frt, *Szabó* Farkas 1—1 frt, *Solymosy* Lajos 1—1 frt, *Koncz* Aurél 1—1 frt, *Pálmay* József 1—1 frt, *Ádám* Albert 1—1 frt, dr. *Ráczkövy* Samu 2—2 frt.

Halálozás. *Gönczi* Lajos koll. igazgatót súlyos csapás érte, a mennyiben kis leányát, *Elizt*, a kérelhetlen halál f. hó 8-án elragadta. A család a következő gyászjelentést bocsátotta ki: *Gönczi* Lajos és felesége *Kiss* Irma a maguk és gyermekeik: *Gábor*, *Lajos* és *Laczi*, valamint özv. *Kiss* Ferenczné és gyermekei nevében fájó szívvel jelentik, hogy kedves kis leányok, a forrón szeretett testvér és unoka, a tizenkét hónapos *Gönczi* *Eliz* szülei, testvérei s hozzátartozói feltett kincse, szemefénye f. hó 8-án reggel 3 órakor agyhártyalobban rövid szenvedés után meghalt. A drága kis halott temetése f. hó 9-én délután 3 órakor lesz. Az ártatlan kis angyal emléke legyen áldott!

Tanügyi megbízások. A közoktatásügyi miniszter a felekezeti középiskolák meglátogatásával s azokban az állami főfelügyelet gyakorlásával az 1898—99. tanévre az erdélyrészi ev. ref. egyházkerület főhatósága alá tartozó kolozsvári, marosvásárhelyi, nagyenyedi, székelyudvarhelyi és zilahi főgimnáziumokra nézve *Kuncz* Elek kolozsvári tankerületi főigazgatót; a sepsiszentgyörgyi és szászvárosi főgimnáziumokra nézve pedig *Elischer* József nagy-szebeni tankerületi főigazgatót bízta meg.

Veszett eb. *Gál* János kereskedőt péntek östve 9 óra tájban egy pórázon vezetett kutya megharapta. *Gál* a tegnap délutáni vonattal Pestre utazott, magával vivén a kutyát, hogy teljes biztosságot szerezzen arról, hogy tényleg nem-e volt beteg. Ez eset következtében a főkapitány a kutyák utcára való bocsátását teljesen eltiltotta.

A vasárnap délután. Véres verekedés színhelye volt a múlt vasárnap délután *Szombatfalva*. *Bálint* Ferencz korezmájában *Fazakas* Ilyés katona egy kocsis barátjával mulatott, a midőn beállított oda *Katona* *Fülöp* Lajos kocsis szintén egyik kocsis pajtásával. *Fülöp* és *Fazakas* régebbi gyűlölettel viselkedtek egymás iránt, a mit a szerelmi feltékenységre lehet magyarázni. Csakhamar élénk szóváltás fejlődött ki közöttük, aminek folytatása az uton következett, még pedig olyan behemenciával vitatták az igazságot, hogy *Fazakas* panganétja kikerült a hüvelyből, s hogy tétlenül ne veszteljen, mindjárt a *Fülöp* oldalába hatolt markolatig, a honnan csakhamar kikerülve, majd a balfüle tövét csiklandozta meg, még pedig olyan kegyetlenül, hogy a szerencsétlen szörnyet halt. A hullát behozták a közkórházba, a hol hétfőn délelőtt ejtették meg rajta a törvényszéki boncolást; míg *Fazakas* akkor mindjárt önként jelentkezett a kaszárnnyában, a hol azonnal le is tartóztatták.

Tenyész-kancza kiállítás. Megyénk lótenyészbizottsága a földmívelésügyi miniszter által adományozott 300 frt jutalom kiosztásával összekötött tenyész-kancza kiállítását pénteken (7-én) délelőtt tartotta meg. A bírálóbizottság tagjai közül jelen voltak: br. *Kemény* Béla elnök, *Illyés* Miklós, *Daniel* Lajos, *Jakab* Gyula, *Pálffy* Dénes; *Gyárfás* Endre, *Sperker* Ferencz meg nem jelent tagok helyett dr. *Lengyel* József és *Szombatfalvy* Lajossal egészítette ki magát a bizottság.

A jelentkezett állatokat a bizottság két részre osztotta, u. m.: 158 cm. felüli és 156—158 cm. magasságúakra. Összesen elővezettek 54 drb. tenyész anyakanczát. A díjak következőkép lettek kiosztva: I. díjat *László* Ferencz kiszolgált fekete honvéd lova nyerte, 75 frt. II. díj *Kovács* Domokos 6 éves aranysárga szőrű kanczája, 50 frt. III. díjat *Derzsi* János 7 éves fekete szőrű kanczája, 25 frt.

A 156—158 cm. magasságú tenyész-kanczáknál: I. *Simon* Lajos farkaslaki lakos 6 éves, 60 frt. II. *S. Nagy* Ferencz sz.-kereszturi lakos 5 éves kanczája, 40 frt. III. *Ambrus* József csehétfalvi lakos 7 éves kanczája 30 frt. IV. *Dénes* János derzsi lakos 7 éves kanczája, 20 frt.

Új vasút a Székelyföldre. A 103 kilométer hosszú *küküllővígyi* vasút második szakaszát Bonyhától Sóváradig e hó 2-án megnyitották. A vasút *Kis-Küküllő* és *Maros-Torda* vármegyéken fut ke-

resztül s eddig teljesen elhagyatott völgyet kapcsol be a fővonalba. Engedélyese *Kis-Küküllő* vármegye. *Sándor* János főispánt minden állomáson fogadta a nép, mely gyászfátyollal bevont nemzeti színű lobogókkal jelent meg az első vonat fogadására. A kereskedelmi miniszter képviselőjében *Halász* László miniszteri titkár nyitotta meg ezt a székelység érdekében nagyfontosságú vasutat, a melyet még akkor átadtak a forgalomnak.

Doktori czim könnyen elérhető Székely Dénes Rákóczi ládája által. Értekezhetni Székely Dénesnél helyt. (Beküld.)

Haldoklás.

— Őszi hangulatok. —

Ugy örülök, hogy megszabadultam a város fárasztó zajától, künn járkalhatok a szabad természet ölében.

És bár merre megyek, letarolt határ, sárguló levelek... A meddig szem ellát, mindenütt pusztaság. Sokáig megyek. Elérek az erdőszéléhez s elhallgatom, amint a száraz, zörgő levelek lábaim alatt sirva széjjel mállanak.

Megkap valami édes, bánatos érzés. Itt az ősz, a hervadás, az elmúlás. Nincs már virág a réten; kísértet jár itt az erdőszélen. Este is lesz nemsokára. A városból kihallszik a harang bugása. Elhallgatom. Valjon miért sir olyan keservesen? Vagy csak nekem tetszik annak?

El-elnézem leheveredve a vizes földre, fatövébe, sárga fűre az előtttem égnei meredő kopasz hegyet. Emlékszem rá, hogy bármerre is jártam, mindig e hegyre gondoltam, amelyet kisgyermekkoromban úgy emlékembe véstem, hogy az tetszett legnagyobb, amelyet eddig látam s mindent ehhez a hegyhez hasonlítottam.

Az égen költöző madár száll s sirva hívja társát. Persze ezt nem értem. Aztán meggyörsödik a láthatár nyugaton. Mint ha arról kellene várnunk a hajnalt. Pedig hideg fény az. Halvány arczunkat vörösré csípi a fuvalom, amely felőle árad.

Sirva, sülvitve szabad át a fákon egy széloham, meg-rázva kegyetlenül az aludni akaró fákat. Letépi, lerázza róluk az ott maradt leveleket, beletemeti a már rothadásnak induló galyak közé, átadja a semmiségnek.

Az erdőszélen már ott van a kikirics. És ha talán az ember az ősznek minden jelét is megtudná czáfolni — ezt az egyet lehetetlen.

Szomorán, egykedvűen állnak ott egymás mellett. Bizonyosan arról beszélgetnek, amint a szél meghajlítja gyenge szárukat: hol a tavasz? milyen a kikelet?... Illatra vágyunk, amit a szellő hord magával, s az pedig csak mesét mond szép kikeletről, hajnal pirkadásról... Mit ér így életünk?... Senki észre nem vesz, még a szélnak sem kellünk, nem vagyunk jók arra, hogy letépjén.

Bokréta nem illünk. Csak koszorúra, sirhalomra vagyunk jók...

Máskülönb en csend van. Dalos madár nincsen, elszállott, énekével nem hívól el itten, vagy pedig fészken ül s lapos kis szeme elmereng bokrok sárga lombján, hol nem régen zengte szerelmes szép dalát édes kis párjának.

Lenn a patak csobog. Monoton hangjához már szinte hozzá is szoktak füleim s rosszul esnék talán, ha hirtelen megszűnne zörgése. Fut odább, szelíden nyaldossa mély árknak partját: fehérre mosva meg az apró kavicsot.

Megint tovább megyek. S talán már este van. Embert látok ottan, erdő sűrűjében mozdulatlan feküdni. Bizonyosan meghalt! Ki tudja hogy történt? és mindenki az élet nehézségéről a véletlen balesetről beszél majd — emberi életéről szó sincsen.

Milyen egyoldalúság.

Megborzadok, elhaladok a nélkül, hogy csak meg is győződném feltevésem valódiságáról.

Olyan bánat árnya borít el, a mint letűnt végkép a nap hatalmas korongja, s a mint kihallatszik messze távolban kis templomunk imára hívó harangja.

Dohos párák szállnak fel, s a fonnyadó fű fölött halál-szag árad szerteszét.

— Itt az ősz, itt az ősz! — mondogatom magamban, a mint lassan lépkedek előre s hirtelen eszembe jut — kitudja milyen eszmétársulás folytán — hogy édes lehet a vele való élet, mily boldog, mily paradicsom lehet vele a világ, ha ő van mellettünk, ki oly jó és úgy szeret.

És a kinek nincsen ő-je? — annak érdemes-e csakugyan élni? Hisz olyan sivár, üres és pusztá a világ? S bizony bárhogyan is igyekezem azt rábeszélni magamra, nem sikerül, mert nem képzelem el a vele való életet kiábrándulás nélkül. Hisz mennyi rá korunkban a szomorú példa s milyen kevés a czáfolat.

Mert megjő a kiábrándulás, okvetlen megjön s ez megmutatja őt valóságában, oda állítván ridegen, letörölve róla minden himpot, a melyet annyi álmatlan éj és annyi álmatlan nap hintettek reá s ekkor beáll az ijesztő űr, amelyhez semmi sem hasonlítható, egész jövőnkől hiányzik az eszmény jótékony melege.

És kétségbeesünk...

Valami megrebbein lábam mellett s én feleszmélek.

— Mi volt az? — kérdem hangosan s szavamra senki sem felel. Aztán folytatom félbehagyott gondolataimat s próbálom azt megczáfolni. Hátha csak elfogultság diktálta azt nekem s keresem az írt reá. Talán megtaláltam.

Mert úgy is van az. Ha eszalkoztunk szerelmünk tárgyában, ha azt látjuk, hogy érdemtelen szerelmünkre, ha eljön a lélek felismerése: akkor a kiábrándulás után az igazi szerelmnek szét is kell foszlania; mert csak a test ugyanaz, mint a kiábrándulás előtt volt, a lélek alapjában más lett.

...Eközben letaposok egy halvány, lilaszínre fonyadt kikiricsot. Felveszem, becézgetem s elgondolom, hogy bizonyára azért tűri olyan egykedvűen, mivel ha nagy csapás ért,

mindenkihez szeretettel közeledünk. A boldogság gyakran szív-
telenné tesz.

Beszélek hozzá s ő válaszol, elpanaszolja, hogy mily
szomorú, unalmas így az élet, — bár ezrével vagyunk is —
egyedül. Megszűnt az élet. Nincsen méh, nincsen lepke, a ki
udvaroljon nekünk s édes csók fejében mézet szedjen rólunk.
Egymáson meg mit szeressünk, mit csodáljunk Ha összenézünk,
bus lemondással fordulunk el egymástól, mert oda az igazi
szépség.

Pedig hogy tudnánk szeretni... És a ki nem tud sze-
retni, nem érdemli a szerelmet. Miért büntetsz isten minket
ennyire? Mert a szerelem, ha boldog, a legnagyobb boldogsá-
got adja; ha boldogtalan, keresztül visz a fájdalom tisztító
tüzén.

Oh, mert mi mindezt igen jól tudjuk s azért vagyunk
olyan szomorúak! Mivel ha a boldogság tudatunkba jön, meg-
tettük az első lépést a boldogtalanság felé...

S eközben beborult. Már sietek be a városba, hisz hol-
nap újra kezdődik a harc; s a mindennapi kenyérért.
Már fú a kegyetlen őszi szél. Az utcák még népek s a
lámpásuk fényét meg-meglobogtatja a téli szél. Aztán feljön a
hold s az világítja be a fekete földet...

Szerkesztői üzenet.

Kéziratok nem adatnak vissza. — Névtelen levelekre nem válaszolunk.

Piozi. Hogy járjanak-e a nők kávéházba? Ez a kérdés
ma már, amikor nagyon is járnak, kissé meghaladott. Külön-
ben is ma már, amikor ott tartunk, hogy a nő a munkából is
egyenlő részt követel a férfival, nem vehetjük rossz néven, ha
a mulatságból is egyenlő részt akarnak — különösen azok, a
kik a munkáról szívesen lemondanak.

Nyomatott Becsek D. Fia könyvnyomdájában.

800—1898 szám. Udvarhelyvármegye főispánjától.

Pályázati hirdetmény.

A kormányzatomra bizott Udvar-
helyvármegyében rendszeresített útdó-
alszámvevői állásra ezennel pályázatot
hirdetek, s felhivom mindazokat, kik ezen
állást elnyerni óhajtják, hogy az 1883.
évi I. t.-cz. 17. §-ában körülírt minősi-
tésüket igazoló okmányaikkal felszerelt
kérvényüket **f. évi december hó 10-ig**
nyujtsák be hozzám

Ezen állás javadalmazása áll 640
frt évi fizetés és 100 frt lakbérből.

Sz -Udvarhelyt, 1898. október 2-án.

Gróf Haller János,
főispán.

Sz 23219 — 1898 Udvarhelyvármegye alispánjától
alisp.

Hirdetmény.

A vármegyei központi és árvaszéki
irodák, valamint az udvarhelyi közkórház
részére az 1898—99. évi téli idényre
szükségeltető tűzifa szállításának biztosí-
tása végett idei 22111. sz. a. hirdetett
árlejtés meddő lévén, ujabban árlejtést
tűzők ki **f. hó 15-én d. u. 3 órára** a
vármegyeház kistermében a következők
szerint.

A vármegyei központi és árvaszéki
irodák részére 350 köbm.; az udvarhelyi
közkórház részére 445 köbméter tűzifa
szükségeltetik.

A szállítási feltételek a hivatalos
órak alatt megtekinthetők nálam

Vállalkozni lehet a jelzett összes
faszükséglet szállítására is, vagy csak
külön-külön is.

Vállalkozni lehet zárt ajánlat útján,
mely október hó 15-én déli 12 óráig
nyújtható be hozzám, vagy szóbelileg
nyílt árlejtés útján, a jelzett nap délutáni
3 órájakor.

Sz -Udvarhelyen, 1898. október 4.

Jakab Gyula,
alispán.

Legnagyobb nyeremény
legszerencsésebb esetben

1.000.000 korona.

Az összes 50,000 nyeremény
JEGYZÉKE.

A legnagyobb nyeremény a legszerencsésebb esetben

1.000.000 korona
A nyeremények részletes beosztása a következő:

Készpénzben fizetendő		Korona
1	jutalom	600000
1	nyer. á	400000
1	" "	200000
2	" "	100000
1	" "	90000
1	" "	80000
1	" "	70000
2	" "	60000
1	" "	40000
5	" "	30000
1	" "	25000
7	" "	20000
3	" "	15000
31	" "	10000
67	" "	5000
3	" "	3000
432	" "	2000
763	" "	1000
1238	" "	500
90	" "	300
31700	" "	200

15650 á 170, 130, 100, 80, 40
50,000 nyer. és jut. **13.160,000**
összegben
melyek hat húzásban sorsoltatnak ki.

Rendelőlevél levágandó.

Kérek részemre I. osztályu magy. kir. szab. osztálysorsjáték eredeti sorsjegyet a hivatalos terve-
zettel együtt küldeni.

Az összeget frt } utánvételezni kérem } A nem tetsző törlendő.
postautalvánnyal küldöm. }

Pontos cím.

A harmadik nagy magy. kir. osztálysorsjáték nemsokára
kezdődik és

100,000 újból **50,000**
sorsjegyre nyeremény

jut, vagyis az oldalt levő nyereményjegyzék szerint **az összes
sorsjegyek fele feltétlenül nyerni fog.**
A nyerési esélyek tehát, mint már általánosan
ismeretes, **óriásiak.**
**Összesen tizenhárom millió 160,000 ko-
ronát** sorsolnak ki biztosan. A legnagyobb nyeremény a leg-
szerencsésebb esetben

egy millió korona.

Szíves mielőbbi megrendeléseknél **eredeti sors-
jegyeket** a tervszerű **eredeti árban** és pedig:

egy egész	I-só oszt. eredeti sorsjegyet	6.— frt.
" fél	" " " "	3.— "
" negyed	" " " "	1.50 "
" nyolczad	" " " "	—75 "

küldünk szét **utánvétellel**, vagy **a pénz előleges be-
küldése ellenében.**

A húzások után megküldjük tisztelt vevőinknek a hiva-
talog húzási jegyzéket, hivatalos tervezetek pedig díjtalanul
állanak rendelkezésre. A húzások a magy. kir. kormány ellen-
őrzése mellett nyilvánosan történnek és azoknál mindenki meg-
jelenhetik.

Kérjük a **rendeiményeket** **mielőbb**, legkésőbb
azonban

f. é. október hó 15-ig

hozzánk beküldeni

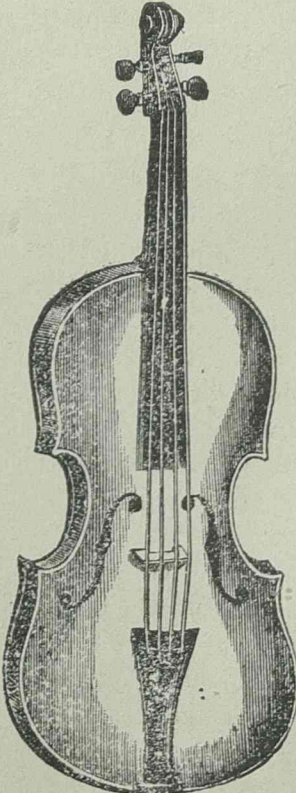
Török A. és Tsa.

a m. kir. szab. osztálysorsjáték
főelárusítói
Budapest, V., Váci-körút 4/a.

TÖRÖK A. és TÁRSA uraknak Budapest.

Stowasser János

csász. és kir. udvari hangszergyáros.
Egyesegyedül szabadalmazott, javított **tárogató** feltalálója.
Budapest, II., Lánchíd-utca 5.

Hegedűk 3, 4, 5, 6, 8 frttól
feljebb.
**Kijátszott régi mester-
hegedűk** 20, 25, 30, 40 frttól
feljebb.
Gordonkák 8, 10, 12, 15
frttól feljebb.
Czimbalmok erőteljes csengő
hanggal 35 frttól 300 frtig.
Tárogató ősi magyar hangszer.
**Szárnykürtök és trombi-
ták** 14, 18 és 20 frt.
Harmonikák erős orgoná-
hanggal 3, 4, 5, 6, 8 frttól
feljebb.

**Hegedű vonóval
és tokkal 8 frt.**

Javítások pontosan és legolcsóbb
árban eszközöltetnek.

Zenekarok részére **szüksé-
ges hangszerek előnyös fze-
tési feltételek** mellett a leg-
jutányosabb árban szállít-
tatnak.

Árjegyzékek ingyen és bérmentve.
Harmonikákról külön árjegyzék kérendő.